

6.01.1938 — в сім'ї Семена Дем'яновича та Їлини Яківни Стусів народилася четверта дитина — Василь.

1940 — з села Рахнівки Вінницької обл. родина поета переїздить до м.Сталіна (сучасний Донецьк), де батьки дістають роботу на одному з хімічних заводів.

1944-1954 — навчання в середній школі № 75 м.Сталіна.

1954-1959 — навчання у Сталінському педагогічному інституті із спеціальності “українська мова та література”.

15.08.-15.10.1959 — вчителював у Таужнянській середній школі Гайворонського району Кіровоградської області.

11.1959-11.1961 — служба у лавах радянської армії.

7.12.1961-16.01.1963 — вчитель української мови та літератури у середній школі № 23 м.Горлівки Донецької обл.

15-23.03.1963 — підземний плитовий шахти “Октябрьская” м.Донецька.

26.03.-26.10.1963 — літературний редактор газети “Социалистический Донбасс” м.Донецька.

Від 1.11.1963 — аспірант Інституту літератури АН УРСР ім.Т.Г.Шевченка зі спеціальності “Теорія літератури”. Переїзд до Києва.

4.09.1965 — виступ протесту в київському кінотеатрі “Україна” з приводу репресій проти української інтелігенції.

20.09.1965 — відрахований з аспірантури за “систематичне порушення норм поведінки аспірантів та співробітників наукового закладу”, тобто за виступ у кінотеатрі “Україна”.

28.09.-23.11.1965 — робота в будівельній бригаді, а згодом кочегаром в Українському науково-дослідному інституті садівництва у Феофанії під Києвом.

10.12.1965 — одруження з Валентиною Попелюх.

14.01-1.06.1966 — спершу молодший, невдовзі старший науковий співробітник Центрального державного історичного архіву УРСР. “Звільнений за власним бажанням — за безсовісними, здається, наполяганнями тов.Зубкова з Інституту літератури” (Автобіографія В.Стуса від 23.07.1966р.).

Від 17.09.1966 — до арешту — старший інженер відділу технічної інформації проектно-конструкторського бюро Міністерства промисловості будівельних матеріалів Києва, а потому — старший інженер проектно-технологічного об'єднання.

12.01.1972 — перший арешт поета.

7.09.1972 — суд, згідно з вироким якого Василя Стуса засуджено до 5-ти років ув'язнення та 3-х років заслання.

1972-01.1977 — відбуття покарання в таборах у Мордовії.

11.1975-02.1976 — перебування у спеціалізованій ленінградській лікарні з приводу операції на шлунку.

Від 5.03.1977 — заслання в селищі ім. Матросова Тенькінського району Магаданської області; робота “учнем проходчика гірської підземної ділянки” та машиністом скрепера на рудні ім.Матросова об’єднання “Северовостокзолото”.

1978 — поета прийнято до PEN-клубу.

Серпень 1979 — повернення до Києва.

Початок жовтня 1979 — вступ до Української Гельсінської групи.

7.10.1979 — за Стусом встановлено адміністративний нагляд.

22.10.1979-11.01.1980 — робота формувальником II-го розряду ливарного цеху на заводі ім.Паризької комуни.

Від 1.02.1980 — до арешту — робота в цеху № 5 українського промислового об’єднання “Укрвзуттепром” фабрики взуття “Спорт” намажчиком зтяжної кромки на конвеєрі.

14.05.1980 — другий арешт.

Кінець вересня 1980 — суд, на якому поета було засуджено до десятирічного ув’язнення та п’яти років заслання.

Від 11.1980 — відбуття покарання в таборі особливого режиму ВС-389/36 с.Кучино Чусовського району Пермської області.

Весна 1981 — останнє побачення з рідними.

1982 — рік камери-одиначки.

Ніч з 3 на 4.09.1985 — смерть Василя Стуса в карцері табору ВС-389/36.

17-19.11.1989 — перевезення на київську землю праху Василя Стуса, Юрія Литвина та Олекси Тихого.